

Selvfølgerlig kunne jeg ikke få lov til at være i fred og gå hjem alene, og der kom en eller anden hen til mig igen, fordi hun så, at jeg var alene nu og et let offer. Det var tæt på sidste omgang, og de fleste andre fyre var væk.

– Hej, – sagde hun glad, og jeg faldt og faldt, og det var som om jeg mistede det hele. Jeg smilede til hende, og tingene forskød sig, og jeg hadede mig selv, fordi jeg var holdt op med at hade de andre, og jeg hadede tanken om at hade de andre, samtidig med at jeg også hadede hadet til mig selv, og jeg hadede også tanken om i det hele taget at tænke over, hvorfor jeg hadede så mangeting, i stedet for bare at hade.

Efter ti minutter blev det uudholdeligt, og jeg ville gå, men hun insisterede på, at jeg blev lidt længere sammen med hende, og mit immunforsvar var svækket af al sprutten siden i formiddags og dagen før. Så jeg blev hængende.

Hun blev ved og ved med at tale, og jeg tænkte: „Holder hun dog ikke snart kæft“, men så følte jeg med et, at her var koldt, og jeg måtte gøre noget, og jeg faldt tilbage til de gamle roller og gav mig til at give hende øl, og hun var lige lovlig slank, men alligevel ganske køn, og denne gang hed hun Signe eller Stine, eller hvad det nu var, og jeg glemte det i samme øjeblik hun fortalte det.

For det måtte stoppe nu. Jeg havde kvalme, og det snurrede i fingrene og fødderne. Jeg var fyldt helt op, og hvis jeg havde lyst til noget som helst med *hende*, så var det at stoppe en håndgranat op i fissen, detonere, og: Kapow! Og så stå dér og grine, mens det rikochetterede i lokalet med små, behårede kødstumper. Eller købe en ligkiste, lægge mig på ryggen, folde hænderne på maven og lukke øjnene. *Derhjemme. Alene. Sove.*

Jeg kom til at smile, for det ville være skønt at lukke et univers, hendes, eller mit eget, men så smilede hun tilbage igen, rakte glasset frem og sagde:

– Skål ... –

Uden rigtigt at ville det trådte jeg ind i spillet og svarede og begyndte at benytte mig af en fidel fuldemandshøflighed, for jeg fik den fikse idé, at jeg måtte gøre et godt indtryk inden jeg forsvandt ud af hendes liv. Men hun misforstod. Og så må et eller andet skjult spritdepot i min krop være begyndt at virke, for jeg blev varm om hjertet og sagde pæne ting og købte flere øl.

Og man måtte i det mindste indrømme, at hun havde en køn latter. Jeg kunne også godt se, at hun ikke var grim. Hun var ikke engang utiltrækkende. Hun så op på mig med klare, blå øjne, der ville have gjort mig meget forelsket, hvis jeg havde mødt hende for ti år siden. Men jeg er ikke mig selv længere, og der kom kun en lille, fad stimulering af hormonerne, og jeg syntes, hun var sød. Så døde det.

Men jeg huskede hele tiden at være velopdragen, og jeg lo konstant, selvom det eneste jeg tænkte var:

– Hvor ér jeg dog bare træt, – og da jeg forsøgte at forklare det, skammede jeg mig over mig selv, og tænkte, at det er en forbandelse at udsætte sig selv for så meget styrtedruk, at man ikke engang bliver smigret, når en køn pige er interesseret i én. Men hun misforstod igen og tog det som en opfordring, og fortalte at:

– Jeg er også selv lidt træt, – og hendes hånd strejfede min, og øjeblikket efter spurgte hun, om jeg ikke ville danse med hende inden „vi“ gik.

Og jeg gik igen hjem med et fremmed menneske, og hun greb min hånd, og håndfladen var en lille smule klam og nervøs. Hun appellerede hele tiden, og hun spurgte om vi ikke skulle gå hjem til hende, for hun boede „lige i nærheden“. Jeg ville sige nej, men så trykkede hun sig ind til mig, som om hun frøs, og hverken da, før eller senere var jeg i tvivl om, at hun var en af dem, der er meget ensomme og har så mange problemer, at alt kan hjælpe.

Og hele tiden standsede vi op og kyssede, i opgange eller i porte eller bag parkerede biler, og jeg fik hånden op under hendes trøje og rørte ved en alt for mager krop og små bløde bryster, som jeg manipulerede indtil hun begyndte at stønne.

Og hun fortalte mig, at hun havde holdt øje med os hele aftenen, og at hun syntes jeg og mine venner havde været så sympatiske og sjove, og jeg tænkte igen – Bullshit, – for det var en absurd tanke, at nogen som helst skulle synes om de idioter. Hun prøvede at smigre mig og forklarede, at hun syntes, vi havde „stil“.

– Tror du, de kunne lide mig? – spurgte hun pludseligt, og det troede jeg faktisk *ikke*.

– Stammen er tendentielt incestuøs og principielt fjendtligt indstillet over for fremmede, – svarede jeg.

Det rystede på hende, og hun blev nervøs og hektisk og begyndte igen at give mig komplimenter, og til sidst virkede al hendes smiger, selvom jeg jo udmærket var klar over, at hun var på grænsen af tåbestadiet, og jeg virkelig havde skrabet bunden denne gang.

Hun låste os ind i en ejendom, der var alt for flot til sådan et lille fjols, og vi gik ind i en stor og nydelig lejlighed, og hun bad mig gøre „lige hvad du har lyst til“, og jeg tænkte, ja, det har jeg da virkelig også tænkt mig.

Men så væltede trætheden igen indover, og jeg var lige ved at besvime. Hun opdagede det ikke, selvom det var åbenlyst. Hun kom tilbage med en flaske hvidvin og to glas, og hun var ikke så nervøs nu, i vante omgivelser, og hun skænkede op og bad mig „føle mig hjemme“. Hun satte en eller anden compilation cd på, og da stuen blev oversvømmet af den allermest udtrådte

hitlistemusik, betroede hun mig, at hun virkelig var glad for at være fri nu, og nu kunne hun gøre lige, hvad der passede hende. Mente jeg ikke også, at der var noget helt specielt ved den nye svenske musik? Hendes eksfyr kunne ikke fordrage den, sagde hun, og da jeg affabelt svarede, at så var det da søreme godt hun var sluppet af med ham, lo hun indforstået til mig, som om vi havde været venner i mange år. Meddelelsen var nået igennem. Der var en person derude, som havde *elsket* hende.

Hun skyndte sig at understrege, at nu skulle der gå lang tid inden hun bandt sig igen. Lige nu havde hun virkelig behov for at komme sent hjem fra byen, uden bagefter at blive afkrævet forklaringer og få dårlig samvittighed. Det var bare lækkert at være fri. At kunne bestemme selv ...

Og det var så let. Selvfølgelig var hun *ikke* glad for at være alene. Hvad fanden skulle jeg ellers hér? Og jeg tænkte, at nu jeg var her, kunne jeg lige så godt tage de fordele der måtte byde sig, for et hul er et hul, om det så sidder i røven på en anorektisk neurotiker, og derfor tog jeg fat og væltede hende om på Futonen og tog tøjet af hende, og vi bollede.

Bagefter udførte vi efterspil, og jeg spurgte, hvad hun havde lavet før i tiden, og hvad hun lavede nu, og jeg lod hende tale – for det var dét, hun i virkeligheden ville, troede jeg. Og hver gang jeg var ved at få fod på det hele, blev jeg forvirret, og der kom sådan en mærkelig form for skam, og jeg følte, at jeg havde forpligtelser og var nødt til at takke pænt for knaldet.

Det var så tydeligt. Hun *var* ulykkelig, og selvom hun ikke sagde det direkte, var jeg ikke et sekund i tvivl om, at hendes liv var én lang række af nederlag og kuldsejlede projekter og ekstremt kortvarige forhold, og det var slet ikke utænkeligt, at denne her „fyr“ var et rent fantasifoster. Men selvom det var så sørgeligt, at det nærmest var grinagtigt, så syntes jeg alligevel hun var sød, og det var ikke godt, det her, og da hun spurgte, hvad jeg lavede opfandt jeg en pæn historie, så hun ikke ville skamme sig, når tømmermændene indfandt sig i morgen tidlig. Jeg løj hende lige op i ansigtet, og så opfordrede jeg hende til at fortælle noget mere om sig selv. Og det var stadig meget forudsigeligt, og jeg hørte kun efter med et halvt øre, og når hun holdt pauser i monologerne, sad jeg og væddede med mig selv om, hvad fortsættelsen ville blive.

Jeg trøstede hende for alt muligt, og jeg roste hende for hendes store, fine lejlighed, for dét lagde hun hele tiden op til, og som en betænksom og kærlig ung mand påstod jeg, at *jeg* også havde siddet og kikket efter *hende* hele aftenen. Tilsyneladende fik hun ikke mange komplimenter, for hun blev meget glad, hun fik sådan en skæg lille trækning om skuldrene, og så pillede jeg lidt mere ved hende, og vi bollede.

Bagefter prøvede hun at få mig til at fortælle mere om mig selv, og jeg kunne mærke, at hun godt var klar over, jeg ikke på noget tidspunkt havde svaret

ærligt, så jeg fortalte hende et par ting, som sådan set var rigtige nok. Eller de kunne være det. Men inden det blev alt for intimt foreslog jeg, at vi sov nu. Der er også en dag i morgen.

– Skal du noget? – spurgte hun, og jeg sagde naturligvis nej, og så sagde hun et eller andet om, at vi kunne gå en tur „ned til søerne“ eller i biografen.

Da hun endelig faldt i søvn, var jeg blevet overtræt. Jeg lå vågen i både en og to timer og indimellem rørte jeg ved hende, og egentlig var hun køn. Hvis man så på det på dén måde, var hun faktisk sød. Og det var ikke godt. Jeg blev ked af det, for det var rent lort i forvejen, og det ville blive værre, meget værre, hvis det så viste sig, at jeg oven i købet godt kunne lide hende. Det kørte rundt i hovedet på mig, og jeg så billeder af alle de andre, jeg har været sammen med, og så tog kroppen over og bevægede mig musestille ud af sengen og iførte mig sokker, sko, og masser af tøj, og den tænkte:

– Jeg skrider før du vågner! –